

Tóth Krisztina

Mese a kis denevérről, aki madár akart lenni

Volt egyszer egy kis denevér, aki Demeternek hívtak, és aki nem akart denevér lenni. Egy padláson élt a testvéreivel, unokatestvéreivel és távolabbi rokonaival, egy vidám és állandóan morajló denevérrkolóniában.

Reggelenként a kis denevérgyerekek lökdösődve elhelyezkedtek a szelemenfán, és fejjel lefelé lógva, puha kis szárnyaikba burkolózva várták az esti, akarom mondani a reggeli mesét. Tudnotok kell, hogy a denevérek nappal alszanak, így nekik, a denevér-ifjaknak a hajnal első sugarai jelentették a lefekvés idejét.

Debóra néni, a legidősebb denevérrasszonyság ilyenkor odaszállt a lurkókhoz, és megkérdezte tőlük:

- Na, meséljek nektek valami?

A denevérgyerekek kórusban feleltek:

- Mesélj!
- Félelmeteset? - kérdezte mosolyogva Debóra néni.
- Igen!
- Ijesztőt, olyat, ami a napvilágon játszódik?
- Ige, de ne véreset!

Ezzel aztán elindult a mese, és mire befejeződött, a kicsik rendre el is aludtak – a kis Demetert kivéve. Demeter teljes erőből nyitva tartotta a szemét, és amikor minden elcsendesedett körülötte, ő szépen kiröppent a padlásablakon, hogy körbenézhesen a kinti, ébredező világban. Lenyűgözték a kék fellegek, a tetőcserepeken megcsillanó napsugár, az odalent gördülő autók, és legfőképpen a madarak. Ámulva figyelte, amint a fák ágaira telepedve hosszú trillába fognak, és egymásnak felelgetve hasítják szárnyaikkal az eget. Az egyik környékbeli kertben valaki madáretetőt függesztett egy ágra. A kis denevér vágyakozva bámulta, amint a madarak leereszkedtek, és felcsipegették csőrükkel a magokat. Belesajdult a szíve a vágyakozásba, hogy neki nincs csőre, nincs tarka tollazata. Egy alkalommal, hajnalban, amikor senki sem látta, nekirugaszkodott a levegőnek, felcsippentett néhány napraforgómagot, aztán a nagy fénytől elvakulva, szédelegve navigált vissza a padlásablakhoz. A mag rossz ízű volt, de ez sem tántorította őt el, mert addigra a lelkében fészket vert a vágy.

Nem akarok többé denevér lenni! – gondolta elkeseredetten.

Onnantól kezdve minden áldott nap a szökés tervén gondolkodott, ezt forgatta a fejében. Egy nap azután, amikor Debóra néni ismét mesélni kezdett a többieknek, a mi Demeterünk észrevétlenül kiröppent a tetőre. Nagy reggeli fényesség fogadta, szinte hasogatta szemeit a szikrázó napsütés. Bent a padláson a nagyok mindig azt tanították nekik, hogy ultrahanggal kell tájékozódniuk, de Demeter úgy döntött, ő máától igenis madár lesz, és a szemét fogja használni. Legelőször is elröpült addig a fáig, ahol a madáretető volt kifüggesztve. Tudta az utat, hiszen járt már itt egyszer, igaz,

akkor nem ültek madarak az ágakon. Most éppen reggeli ideje volt, és a meggyvágók, cinkék, zöldikék rémülten, tollukat borzolva rebbentek szét a különös, fekete szárnyú lény láttán.

Sziasztok, én is madár vagyok!- kiabálta Demeter, de a madarak csak kacagtak rajta. Na, majd én megmutatom nektek, ki az igazi madár- futotta el a méreg Demetert. Szemeit tágra nyitva kinézte magának a következő repülési célpontot, az újságos bódé csúcsos tetejét. Igaz, alig látott, de a szárnyaiban érezte az erőt és a lendületet. Nekivágott a tágas, szelektől fodros levegőnek.

Hatalmas ütést érzett, olyan keménységet, mintha a padlás falának ütközött volna.

Egy lámpaoszlop tövében tért magához, a piszkos aszfalton. A szárnya sajgott, a feje zúgott. Cipőket látott, hatalmas lények jöttek-mentek körülötte a járdán. Az úttesten pedig, alig egy méterre az oszloptól, lefékezett egy zajos, olajszagot árasztó busz. Demeter arrébb szeretett volna kúszni, de mozdulni sem tudott.

Egyszer csak egy arcot látott maga előtt, és két kék, kíváncsi szemet. Egy kislány bámult rá közvetlen közlelről.

Nahát, mondta neki a kislány, te megsérültél! Szegény kis madárka, na várj csak, hazaviszlek!- azzal óvatosan felemelte Demetert, és befektette a pulóverébe. Puha, meleg pulcsi volt, nem vitás, Demeter azonban aggódott kissé, hogy hová viszi ez a hatalmas gyerek.

Otthon a kislány kicsit magára hagyta őt, mert ki kellett mászna keresgélni a házuk padlására. **Padlás**-hasított Demeter lelkébe a szó, és szomorúan gondolt vissza az ő padlásukra, ami elérhetetlenül messze került tőle.

A kislány közben visszatért, és egy rég halott kanárimadár kalitkáját lóbálta a kezében. A kalitkát letörölgette, megtisztította, aztán magokat szórt az aljába egy kis tálkába.

Itt jó helyed lesz – mosolygott Demeterre.

Demeter kissé kelleetlenül bemászott a kalitkába, és csak akkor kezdte csak kicsit jobban érezni magát, amikor este a kislány, ahogy egykor a kis kanárimadarat, őt is letakarta egy sötét ronggyal. A kalitkában végre kellemes sötét lett, ám Demeter még mindig éhes volt. A magokat nem bírta megenni.

Reggel a kislány ismét szemügyre vette új barátját. – Hát te nem ettél egy falatot sem!- fakadt ki aggódva. És különben is, nagyon furcsa madár vagy te- és a kalitkába nyúlva megsimogatta Demeter még mindig sajgó szárnyait.

Finom, redős, puha szárnyacskád van, de nincsen csőröd. És nem hallottalak csicseregni sem- tűnődött a kislány.

- Nem vagyok madár! Én denevér vagyok! Denevér! Denevér! - kiabálta Demeter nekikeseredve.

A kislány szeme elkerekedett! *Egy igazi denevér!* Ó, hát ez csodálatos!

Rögtön lefényképezte a hunyorgó kis állatot, és felrakta a Facebook-ra a képet. Délután sorban érkeztek látogatóba a kíváncsi osztálytársak. Az egyik legyecskét hozott, a másik könyvet a denevérekről, a harmadik jó tanácsot. Ültek a kalitka körül, törték a fejüket, míg végül arra jutottak, hogy a legjobb volna szépen hazavinni Demetert.

Meg tudod mutatni, hol laksz?- kérdezték tőle.

Demeter szomorúan rázta a fejcskáját. Mindössze arra emlékezett, hogy egy nagy, tágas padlástérben volt a kolóniájuk, és a padlásablakon át egy nagy kertre lehetett látni, ahol madáretető lógott a fán.

- Ha visszaviszlek a lámpaoszlopig, ahol találtalak, onnan visszatalálsz a padlásotokra? – kérdezte a kisiú.

Demeter bizonytalanul bólintott

Délután hat volt, mire a gyerekcsapat a lámpaoszlophoz ért. Még mindig nagy volt a forgalom, de szerencsére már közeledett az alkony, így Demeter sokkal jobban tudott tájékozódni, mint a nagy nappali fényességben, és nem is érezte olyan fáradtnak magát. A gyerekek magasba tartották, és bíztatták, hogy repüljön. Demeter forgolódott kicsit, csapkodott a szárnyaival, és próbálta bemérni, merre felé esik az újságos bódé, amelyiknek a tetejére annak idején annyira szeretett volna eljutni. Ahogy így forgolódott, látta, hogy a járdán kíváncsi verebek és kotnyeles galambok figyelik, miben mesterkedik ez a csapat gyerek, de senki ügyet se vet rájuk. Mindenki csak vele foglalkozott, vele, a kis denevérral!

Szívét hála és büszkeség töltötte el. Még egyszer rápillantott a kisiúra, aztán a levegőbe emelkedett. Egyenesen a padlásablakig szállt, ahonnan kiszűrődött a régi, ismerős morajlás. Demeter beröppent, és elhelyezkedett a többiek mellett a szelemenfán, mintha ő is éppen most ébredne a többiekkel a hosszú, nappali álm után.

Később aztán mindent szépen elmesélt a többieknek, akik hitetlenkedve, nevetve hallgatták a kalandot.

De mindez nagyon régen történt már, azóta sok-sok denevér nemzedék felnőtt azon a tágas, sötét padláson. Most is van egy öreg denevérasszonyság, aki esténként megkérdezi a fejjel lefelé lógó, szárnyukba burkolódzó kicsiket, hogy miről meséljen nekik elalvás előtt. A kicsik fészkelődnek, aztán azt válaszolják vékony kis ultrahangjukon:

- Mesélj nekünk a kis denevérről, aki madár akart lenni!

